

מרים חברתי היקרה,

קשה להאמין אבל את חסרה לנו מאד מזה כ 5 חודשים.

עזבת אותנו לא מוכנים למהלך שכזה.

מבחינתי את נמצאת בטיול בארץ רחוקה ועוד רגע קט תפתח הדלת ואת תופיעי במלוא הדרך ולא תביני מדוע עיננו מלאות דמעות.

מרים נולדה באוגוסט 1945 בת בכורה למשפחת מגן. מלכתחילה הייתה דעתנית, חריפה, חדת שכל ובעלת אינטואיציות טובות. ההכרות בנינו החלה לפני כ-36 שנים עת עברנו ביחד את קורס בובט המיתולוגי בחיפה ע"י גון ורנה. למזלנו גם בני זוגנו מצאו שפה משותפת וכך הפכה הידידות לקשר חזק ועמוק יותר.

מרים למדה פיזיותרפיה באסף הרופא, בסיום הלימודים החלה לעבוד בשער מנשה, אח"כ בגן אילן בנתניה.

מרים נתנה את הטון בכל מקום והצליחה לגבש סביבה את כל בני הבית מקטן ועד גדול, וכן את מעגלי החברים. במהלך עבודתה עם ילדים הסובלים משיתוק מוחין חשבה על דרך לכמת את התוצאות ולבחון את הטיפול שנעשה.

בתחילת שנות ה-90 יצאה לחול עם אוהד ועוזי להשלים לימודי מסטר בשיקום בארה"ב.

עם שובה לארץ החלה להעביר קורסים העוסקים בכלי מדידה ושאלוני התפתחות. בתחילת שנת 2000 החלה את עבודתה במשרד החינוך כאשר כולה מרץ ועזוז לשנות דברים ולהפכם למדידים ובעלי יכולת ניבוי. גם כאן לא חסכה את חדות לשונה ודבקה באמת שלה. בין לבין התנדבה לוועדות שונות בתחום הפיזיותרפיה ובשנים האחרונות הקדישה זמן רב בנושא של אתיקה ומשפט בפיזיותרפיה.

מרים, את היית לוחמת אמיתית אשר דבקה באמת שלה בכל תחום. גם כשהמחלה הארורה תקפה אותך לא סירבת לשום ניסיון טיפולי, אך הייתה לך בקשה, לא להאריך את החיים בכל מחיר ע"ח איכותם.

יהי זכרך לעד.

נילי ארבל, באר שבע, מאי 2014